

VECKOBLADET

Nr 12 i webbform

080411

Humanist- och teologdagarna - Föreläsningar för alla

Humanist- och teologdagarna är ett årligt återkommande arrangemang inom humaniora och teologi. Under två dagar presenterar humanist- och teologforskarna sin forskning under föreläsningar och paneldebatter på ett visst tema som varierar från år till år. Alla är välkomna och det är helt kostnadsfritt att komma och lyssna på föreläsningarna.

Norm och normalitet

Var Jesus normal? Finns det normala svenskar? Är jag normal? Det är några av de frågor som humanister och teologer ställer sig när årets Humanist- och teologdagar går av stapeln den 11-12 april.

Läs mer <http://www.ht.lu.se/o.o.i.s/10154>

Veckobladet vill speciellt slå ett slag för nedanstående evenemang

Lördag 12 april kl 09.30–10.45, Språk- och litteraturcentrums hörsal

1968 – Revolt som normalitet

Panelsamtal mellan Margot Bengtsson, Håkan Arvidsson, Kristian Gerner och Kim Salomon

Paneldeltagare är universitetslektorn i psykologi *Margot Bengtsson*, universitetslektorn i historia, *Håkan Arvidsson* (Roskilde Universitetscenter), professorn i historia *Kristian Gerner*. Moderator är professorn i historia *Kim Salomon*. De medverkande har alla i olika

sammanhang skrivit om 1968 och Arvidsson utkommer i april med boken ”*Vi som visste allt*”, *minnesbilder från 68*.

Frågor som kommer att diskuteras är: Har 68 satt spår i dagens samhälle? Kan vi dra lärdom av 68?

Daghemmet kvar

Nedläggningen av ett daghem på Klostergården, som VB skrev om i nr 7 ägde aldrig rum. Den diskuterades men beslutades aldrig.

Generationsbrytning 1 maj?

På kvällen första maj blir det allsång i Stadshallen. Röda Kapellet arrangerar och det ska sjungas till dragspels-, gitarr- och blåsakkompanjemang ur sångboken ”... skall nya röster sjunga”.

Vi tänker skriva mer om evenemanget och om själva boken när vi kommer närmare 1.5. För dagen nöjer vi oss med att undra hur många nya röster som kommer att ta ton den kvällen. Lunds unga vänsterradikaler tänker nämligen samlas på Smålands och det är tveksamt om de kommer att ägna sej åt allsång. Det är en gammal folkrörelseaktivitet som, alla nostalgiska teveprogram till trots, har varit på fritt fall sen ett sista uppsving på sexti- och sjuttitalet. Det är betecknande att poeten/trubaduren bakom den versrad som gett sångboken dess titel, Mikael Wiehe, tillhör den generation som bröt fram då.

Här i Lund fick förstamajfirandet ett uppsving vid samma tid och det uppstod manifestationer till vänster om socialdemokraterna/LO. Viktigast var vpk/vänsterpartiets demonstration med kringarrangemang – tåget samlade drygt tre tusen deltagare 1980. Marschvägar och mötesplatser har skiftat en smula men mycket har varit sej likt från år till år: en samling med några korta appeller, demonstration, möte med tal, varav ett av en ”huvudtalare” som getts extra lång tid, servering och eventuellt vissa framträdanden i Stadshallen.

Alltsammans med början klockan 13 eller 13.30.

Uppslutningen har haft en långsiktigt vikande tendens ner mot 5–600 deltagare, men v-arrangemangen har hela tiden varit större än de andra mötena och tågen. För bara fyra år sen kunde man räkna till hela sex manifestationer. Mest uppmärksammat under senare år har varit India Däck, en samling av anarkister och närstående.

I år har förstamajkommittén (v) starkt förnygrats och det har satt sina spår:

- a) Samlingen startar tidigast kl. 14.
- b) Huvudtalet (av Lars Ohly) kommer före demonstrationen.
- c) Småappellerna kommer efter demonstrationen.
- d) Det är tveksamt om det blir någon eftermiddagsverksamhet i Stadshallen. I stället planeras en picknick i Lundagård. Det är risk för att veteraner inte kommer att känna igen sej och att deras stela knän hindrar dem från att slå sej ner på Lundagårds gräsmatta. Men det anstår inte samhällsomvandlare att vara konservativa. Vi får se hur det går. Fast förhoppningarna om att få med India Däck i v-demonstrationen lär ha svikits.

Gr

Veckobladet återkommer med närmare information om de olika förstamajarrangemangen.

Mörkrets hjärta 7

Vi minns de tre somalierna som efter krav från USA godtyckligt placerades på FN:s terroristlista därför att de kunde kopplas till banken al Barakat, som utvecklat att system för svenska somalier att överföra bidrag till nödlidande släktingar i Somalia. De tre somalierna berövades sina existensmöjligheter. Två av dem avfördes senare från terroristlistan, vars laglighet ifrågasattes av EU.

Då hade de islamiska domstolarna skapat ett mått av trygghet och civil ordning i Mogadishu och delar av centrala Somalia. Det tolererades inte.

Julen 2006 invaderade Etiopien med stöd av USA landet och ockuperade Mogadishu. Därmed hamnade Somalia i ett värre kaos än någonsin.

I tidigare avsnitt av Mörkrets hjärta har jag beskrivit USA:s terrorbombningar mot flyktingarna undan den etiopiska armén. Sedan dess växer motståndet mot invasionen. Under 2007 genomförde USA åtminstone fyra väpnade attacker inne i Somalia.

Nya terroristanklagelser från Säpo och USA. FN bestrider

Härom veckan trakasserade Säpo återigen somalierna. Utgångspunkten var densamma som förra gången, nämligen systemet för biståndsöverföring till befolkningen i isolerade delar av Somalia. Det fungerar inte i alla detaljer enligt svensk banklagstiftning.

Två somalier häktades.

Övriga somalier drabbas också. Svensksomalierna förlorade möjligheten att hjälpa fäder, mödrar och syskon i Somalia. Nöden i Somalia fördjupas.

Rent juridiskt anklagas de båda männen för ekonomisk brottslighet. Men det är en förevändning. Därtill kommer anklagelser för terrorism. De påstås ha överfört pengar till en terroristorganisation benämnd al-Shabab.

Al-Shabab fanns inte med på någon terroristlista när Säpo ingrep, men efter ingripandet tog USA chansen att beteckna organisationen som en terroristgrupp med länkar till al Qaida och andra terroristceller.

FN bestred de amerikanska påståendena redan dagen efter det att de framförts. Al-Shabab är ingen terroristorganisation utan en del av motståndsrörelsen för Somalias befrielse vars främsta syfte är att driva ut de etiopiska ockupanterna.

FN beskriver situationen i Somalia som värre än någonsin. Hundratusentals har flytt från stridszonen runt Mogadishu till hungerzonen i landets södra delar. Där är de helt isolerade från alla biståndsinsatser utom de som bekostas av anhängare och förmedlas via det somaliska systemet för penningöverföring. Det är mot dem som svenska Säpo nu ännu en gång riktar ett slag.

Inte bara Somalia skadas utan också Sverige

Det ligger inte i Sveriges intresse att Säpo ägnar sina resurser åt att stöda den illegala etiopiska invasionen i Somalia och bidra till de amerikanska ansträngningarna att krossa det somaliska motståndet. Genom att bortse från folkrätten och krypa för USA framkallar vi förtvivlan och hat.

Den nationella befrielseströrelsen i Somalia stöds av så gott som alla de tusentals somalier som vistas i Sverige.

(Elsa Grip förmedlade det reportage från The East African, mars 24-30, 2008, som ligger till grund för delar av artikeln ovan. Tidningen finns på stadsbiblioteket. Läs den!)

Gunnar Stensson

Efter grundskolan är det gymnasiet tur - Raseringen av Lunds skolsystem fortsätter

Med folkpartiet i spetsen fortsätter de borgerliga partierna nedskärningarna på utbildningsområdet. När skolpengen införs i gymnasiet minskar skolornas budget med 4-5 procent.

Redan tidigare fanns ett skolpengsliknande system. Kommunens tilldelning till gymnasieskolorna byggde på volymen, dvs antalet elever, multiplicerad med kostnaden per elevplats på respektive program. På den grunden organiserades klasser

När klassorganisationen beslutats låg den fast under läsåret och skolorna visste hur mycket de hade att röra sig med. Resultatet blev ett tryggt, välorganiserat skolsystem som tillgodosåg såväl lärares som elevers behov.

Lunds gymnasier hör till de bästa i Sverige. Det innebär också fördelar för Lomma, Burlöv, Kävlinge och Staffanstorps kommuner. Utan det lyft som Lunds gymnasieskola har gett skulle Lomma inte ha blivit bästa skolkommun. Fattas beslut om skolpeng drabbas inte bara Lund utan också de fyra samverkanskommunerna.

Med elevpengen införs en casinoekonomi. Resurserna flyter omkring och möjligheten att planera går förlorad. Det händer att elever flyttar mellan program och skolor. Eftersom pengarna följer med drabbas ett program av brist samtidigt som ett annat får större resurser än nödvändigt. Det händer också att elever lämnar Lund och då tar med sina pengar. Då reduceras budgeten i Lunds gymnasier med det nya systemet. Simuleringar har visat att förlusten uppgår till 4-5 procent.

I en unik protestaktion har åtta fackförbund utformat en gemensam skrivelse inför Utbildningsnämndens beslut den 17 april. Kanske tar någon av de borgerliga ledamöterna sitt ansvar för gymnasiet utveckling och röstar mot förslaget. Annars fortsätter kampen i fullmaktigt.

Sabotaget mot modersmålsundervisningen

Vid utbildningsnämndens förra sammanträde beslöts om en formulering som ger rektor i grundskolor och gymnasier frihet att välja mellan att beställa adekvat modersmålsundervisning eller att kvacksalva med t ex arabiskan på egen hand. Eftersom pengarna inte räcker för att beställa en professionell hemspråklärare lär många rektorer tvingas till kvacksalveriet, vilket också leder till att hemspråklärare mister jobbet. Då minskar kommunens kostnader och skattesänkningarna finansieras. Kortsiktigt finns pengar att tjäna på att fördärva utbildningen.

Kampen fortsätter

Lunds medborgare accepterar inte försämringarna på skolområdet. Skolkonferenserna i samtliga grundskolor planerar ett gemensamt möte i maj för att samfällt värna om kvaliteten på skolorna.

Gunnar Stensson

Storpolitik i källare på Väster

Det var mer än överfullt på Västers lilla stadsdelsbibliotek i måndags. Vi stod och trängdes i gångar och vestibuler, allt för att få lyssna till Pierre Schori. Han har nyligen kommit ut med en bok ("Draksåddens år") där han berättar om sina år i FN-skrapan 2000-2003. Nu hade den oförliknelige Bokhandlaren i Veberöd lyckats ordna ett framträdande hos oss. Schoris år i New York var år då det hände mycket i samband med USA:s krig i Irak och försöken att via FN hejda eller dämpa entusiasmen inför detta krig.

Vad vill FN i Afghanistan?

Jag har inte läst hans bok, men det verkar ju spännande. Naturligtvis blev det tal om rätt mycket mer i frågestunden efter. Jo, Sverige kunde agera mycket skarpare mot USA:s politik. Och vad gjord egentligen Reinfeldt och Bildt på Natomötet i Bukarest. De lovade väl inga nya satsningar på Afghanistan? För vad är ISAF-styrkan i Afghanistan för? De amerikanska

stridande styrkorna är ju där för att fånga Usama bin Laden och döda talibaner, en nog så klar uppgift. Men de andra? De ger inget bistånd värt att tala om, i vare fall inte i jämförelse med vad som läggs ner på militära insatser. Vad är målet, hur vet man när man är färdig? Och hur är det med fredligheten i den svenska insatsen när den lyder under samma amerikanska general som de amerikanska trupperna och deras flygstyrkor som ständigt har ihjäl civila afghaner.

Inget gräl med Persson?

Nej, Schori var inte nöjd med den nuvarande svenska politiken och säkert inte heller med den föregående. I en intervju i Dagens Nyheter härom veckan sa Schori: "Jag är inte ute efter att mucka gräl med Persson". Nej kanske inte, men nog borde är det väl svårt att undvika.

Persson var den som stod bakom Sveriges nya uppslutning bakom Israel (och nertoning av palestiniernas sak) och som presiderade över det allt närmre samarbetet med Nato.

När Persson säger att han representerar en traditionell s-politik säger Schori: "- Ja, men är han traditionellare än Sten Andersson? Jag menar, vad representerar han bakåt i traditionen? Jag vet inte vad Katrineholm hade för utrikespolitik."

Kanske handlar det inte bara om utrikespolitiken. Schori: "Göran Persson bara körde den här linjen. Det var inte med öppna kort, det bara gjordes - pang, tjong, fait accompli." Och vidare: "Persson styrde och ställde som han ville, gillade man inte det fick man avgå. Vi försökte på andra sätt." Ytterligare: "Nu talar vi om regeringen, tror det är så inom alla regeringar. I regeringen är det statsministern som bestämmer, så man får välja hur man ska ha det. Jag vantrivdes på slutet. Stilen i regeringen var ju inte vad jag var van vid. Jag hade suttit i Ingvar Carlssons regering och med Palme, och det var en helt annan stil och det behöver jag inte gå in på, för det vet ju alla vad som skilde dem åt."

Lojala (fega?) statsråd

Vi som står långt utanför undrade ju många gånger under de åren om det inte fanns någon ryggrad eller självständighet hos Perssons ministrar. De lät ju honom bara hållas när han körde ner det socialdemokratiska partiet i botten och till slut fick lämna plats för en borgerlig regering. Nej, det fanns uppenbarligen ingen med kraft nog att bilda en motståndsgrupp inom regeringen, inte heller Schori. Det intressanta är ändå att vi genom Schori faktiskt för första gången får en offentlig bekräftelse av meningsskiljaktigheter. Vi får kanske veta mer i kommande statsrådsmemoarer. Eller var Persson så överjävlig att han valde statsråd som varken kunde säga honom sanningen, stå för en åsikt eller skriva ner vad som hände?

Schori var med säkerhet en utomordentlig diplomat och hade kunnat bli en karismatisk utrikesminister, men jag kan inte riktigt dela hans syn på världen. Hur kan han vara oreserverad EU-vän i skenet av de gamla kolonialmakternas dominans, hur kan han ställa upp på EU:s svenska stridsgrupp som ju bara kan verka tillsammans med Nato? Hur kan han tro att allt blir bättre med USA:s politik bara det blir en president från demokraterna? Lite bättre kan det väl bli, men minns han inte vad Clinton gjorde?

Det var roligt att lyssna på Schori, med hans mjuka Malmödialekt med tydlig hemhörighet i Ribersborgstrakten. Han har också ett elegant språk, med ord som "draksådd" och "giftbägare", sällan hörda i den vanliga politiska debatten. Det brukar vanligtvis vara män som engagerar sig i debatter om internationalism och säkerhetspolitik, men visst var det väl ovanligt andel kvinnor i källaren på Väster i måndags? Och hade de liksom inte en extra glimt i ögonen? Men det är väl bara inbillning från min sida.

Nato-kampanjen går vidare

Kampanjen för svensk Natoanslutning bara fortsätter. I Svenska Dagbladet, Expressen, Dagens Nyheter och Sydsvenskan talar man med en röst: gör slut på hyckleriet, ta det naturliga steget, gå med i Nato, sida vid sida med Albanien och Ukraina. Då får vi sitta med vid bordet och få det stora inflytande vi är värda.

Det är en patetisk kampanj, på många sätt. Vad har vi att vinna? Säkerhetsgarantier? Ja men alla säger ju att det är slut med de gamla motsättningarna, det finns ingen konflikt att förhålla sig neutral till, ingen hotar oss. Dvs. samtidigt brukar man hävda att läget blir allt farligare med ett sig rustande Ryssland som t.ex. vill lägga en gasledning i Östersjön. Och inflytandet, vilket är det? USA brukar ju få som det vill i Nato och rätt som det är ska alla man ut och strida, som när man förde krig mot Jugoslavien för att lösgöra Kosovo. Är det den danska politiken där Anders Fogh Rasmussen får hälsa på Bush på ranchen i Texas som är drömmen?

Sanningen är att Sveriges möjlighet att påverka politiken i världen är många gånger större som självständig nation utanför militärallianserna. Det är sant att medlemskapet i EU har minskat våra möjligheter på den punkten, men ännu kan vi njuta en del frukter från Palmeepokens politik. Jag gläder mig åt att en stor majoritet av svenskarna håller fast vid den traditionella linjen som mer eller mindre obruten har tjänat oss väl i snart två hundra år. Men med det borgerliga mediaövertaget i press, radio och tv kan läget dessvärre ändras och det kan gå fort. Det hänger på sossarna och med en Urban Ahlin som främste tänkare på den sidan känns det inte så tryggt. Det är nästan så vårsolen fördunklas.

Lucifer.

Pierre Schori presenterade ”Draksåddens år”

Det är en bok om USA:s svek mot FN och internationella avtal, lögnerna som ledde till Irakkriget, försvagandet av folkrätten, Sveriges krypande för USA, de ökande motsättningarna mellan väst och den muslimska världen, Israels expansion på ockuperad mark, den amerikanska valrörelsen, hoppet om Obama som förnyare, nödvändigheten av en ny politik byggd på dialog och förhandlingar i stället för militär konfrontation och isolering i konfliktområden som Gaza, Västbanken, Somalia, Afghanistan, Irak, Iran och Kuba, krav på amerikanskt krigsskadestånd i Irak, Europa som motvikt till USA och NATO samt behovet av att Europa ställer upp med väpnade styrkor för FN-insatser i framför allt Afrika.

Unilateralism

Det nya millenniet inleddes med tre chocker: Bush:s vägran att underteckna Kyotoprotokollet och andra multilaterala avtal 2001, terrorangreppet 9/11 som ledde till angreppet på Afghanistan och slutligen det illegala angreppet på Irak 2003.

Chocken efter 9/11 i hela världen var sådan att USA fick fria tyglar att agera. Redan följande dag samlades säkerhetsrådet och beslutade enhälligt om USA:s rätt till självförsvar. Strax därefter kom angreppet på Afghanistan.

Angreppet på Irak hade beslutats långt i förväg av Bush, Cheney, Rumsfeld och andra neokonservativa hökar. Förhandlingarna fungerade bara som en dimridå. Alla minns angreppen propandalögnerna: Saddams massförstörelsevapen som kunde nå London på 45 minuter, al-Qaidas närvaro i Irak osv. Trots lögnerna vägrade FN:s säkerhetsråd att sanktionera angreppet. Men USA trotsade FN och världssopinionen. Stödet till USA kollapsade.

Det kallas unilateralism

En ny Mellanösternpolitik

Berättelsen om de tre chockerna blev presentationens utgångspunkt. Som FN-ambassadör under fem år i början av 2000-talet var Pierre Schori direkt delaktig i kampen mot unilateralismen och de debatter som föregick Irakkriget. Han poängterade EU:s motstånd.

- I boken redovisar jag tidigare hemligstämplade överläggningar från hösten 2002 och vintern 2003, sa han. Den store förrädaren inom EU är förstås Blair tillsammans med vissa USA-beroende f.d. öststater.

Dokumenterna är viktiga för historieskrivningen men framför allt för den framtida mellanösternpolitiken, som utformas inför det amerikanska presidentvalet.

Hur ställer sig presidentkandidaterna till avtalet mellan president Bush och premiärminister Maliki om långvarig amerikansk närvaro? Accepterar de att FN-mandatet ersätts av en bilateral överenskommelse? Vad händer med de amerikanska baserna?

Presidentkandidaternas ställningstaganden är inte klara än. Republikanen McCain kan förväntas fortsätta Bushpolitiken. Hillary Clinton omges av samma rådgivare som den gamla Clintonregimen och av henne kan ingen förnyelse väntas. Men hon ångrar att hon röstade för Irakkriget (ett exempel på hur politiker för att vinna politiska fördelar stöder uppenbart felaktiga beslut, jfr debatten om Socialistisk Folkeparti). Obama står för förändring.

Nu måste vi i Europa påverka, innan de nya besluten fattats. Vi måste kräva att USA betalar för den förstörelse som orsakats av dess illegala angreppskrig. FN måste få huvudansvaret i Irak. Inga amerikanska baser ska tillåtas. De skulle bara locka islamistiska grupper till Irak. USA:s närvaro i Irak är en del av problemet. Översatt till parollspråk: Pierre Schori menar att Europa måste kräva USA ut ur Irak. Afghanistanpolitiken måste ändras. Målet för USA:s krig är att krossa motståndet mot den regering som installerats. Men målet för ISAF-insatsen är suddigt. Båda insatserna leds av samme amerikanske general. Det blir allt omöjligare att skilja dem från varandra. Sverige måste kräva ett klagomål om syftet med politiken. Det är visserligen inte möjligt att omedelbart avbryta den svenska insatsen. Men vi ska inte skicka dit fler soldater. Och talet om JAS-plan är absurt. Det som krävs i Afghanistan är förhandlingar med talibanerna och den största befolkningsgruppen, pashtunerna, som nu i brist på alternativ stöder talibanerna.

Pierre Schori om ett gemensamt EU-försvår

– Vad hade Fredrik Reinfeldt, Carl Bildt och Sten Tolgfors på NATO-mötet i Bukarest att göra? frågade Schori. De kan ju inte gärna stå bakom NATO-mötets slutdokument som ger USA:s kärnvapensköld i Europa fritt fram. NATO fungerar som ett verktyg för USA:s inflytande i Europa och världen.

Egendomligt nog är EU-motståndet djupt förankrat i Lund, inte bara inom v och mp utan också i en stor del av socialdemokratin. Det kom till ytan i en fråga från publiken: ”Vad tycker du om EU:s militarisering? Är den inte splittrande? Borde vi inte hellre satsa på FN?”

Pierre Schori svarade med en historisk genomgång. 1992 till 94 inringades och besköttes Sarajevo av serbiska styrkor utan att vare sig FN eller EU-styrkorna kunde ingripa. (I Sverige tog Vilhelm Agrell 1994 initiativ till bildandet av Sarajevo-partiet som faktiskt stöddes av någon procent väljare och flera förnyare i vänsterpartiet i Lund). Massakern i Srebrenica utspelades inför ögonen på den lilla trupp som skulle försvara civilbefolkningen. EU tvingades att be USA om militär hjälp och USA genomförde en bomboffensiv, som satte stopp för massakrerna men som fick andra skadliga effekter, sa Schori.

Under dessa år kom EU fram till beslutet att sätta upp egna väpnade styrkor. Aldrig mer skulle man behöva be USA om hjälp för att lösa säkerhetsproblem i Europa.

Insatsstyrkorna behövs, poängterade Pierre Schori. De behövs särskilt i Afrika där många länder befinner sig i svår humanitär och politisk kris (Schori ledde en FN-insats i Afrika för något år sedan). Som exempel nämnde han Darfur, Tschad och Zimbabwe.

Han välkomnade samarbetet mellan Norge, Finland och Sverige i Nordic Battle Group och

poängterade eftertryckligt att det inte råder splittring mellan FN och EU. EU-förbanden är nödvändiga för FN:s insatser och behöver förstärkas.

Med utgångspunkt från Pierre Schoris övertygelse om behovet av väpnade EU-förband och hans avståndstagande från Nato kan man dra slutsatsen att Pierre Schori stöder den kontroversiella artikel 42 i Lissabonfördraget om ett gemensamt EU-försvaret.

På den grundläggande punkten skiljer han sig från de EU-stödjande borgerliga partierna som är emot just artikel 42 och föredrar en europeisk anslutning till USA och Nato-samarbetet.

Rekordpublik på västers bibliotek

Beträffande EU-försvaret var många säkert oense med Schori, vilket han måste ha varit medveten om. Det var därför han ägnade frågan relativt stort utrymme. Den stora publiken nästan sprängde Västers stadsdelsbibliotek. Såvitt jag kunde se tillhörde flertalet vänstern i bred bemärkelse. Särskilt stor var anslutningen från socialdemokratiskt håll. Vad mer? Trots Schoris problem med heshet och hosta rådde tät koncentration och applåderna var intensiva.
Gunnar Stensson